

ת"פ 2269/02/13 - מדינת ישראל נגד א י כ

בית משפט השלום באילת

07 ינואר 2016

ת"פ 2269-02-13 מדינת ישראל נ' כ

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשם:

א י כ
ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי

גזר דין

הכרעת הדין וההרשעה

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת עדים והצגת ראיות, בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג**, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. במועד הרלוונטי, הנאשם והגב' ד א ז"ל (להלן: "**המנוחה**") היו בני זוג והתגוררו יחדיו בדירה באילת. המנוחה סבלה ממגוון בעיות רפואיות כרוניות, חלקן קשות, והנאשם היה מודע למצבה הבריאותי. בהכרעת הדין נקבע, בין היתר, כי בתאריך 16.1.2013, באישון הלילה, נתגלע ויכוח בין השניים, במהלכו תקף הנאשם את המנוחה בסלון דירתם, בכך שהכה אותה במצחה באמצעות שורש כף ידו ובידו האחרת הלם בצלעותיה. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למנוחה חבלות בפניה. לאחר מכן, בשעת בוקר מוקדמת, עת הקיץ הנאשם משנתו, נתקל בדרכו "במשהו שתקוע בדרך", כך כלשונו, הדליק את האור וראה את המנוחה כשהיא שכובה על רצפת הסלון, כשפניה בשלולית דם. בעקבות כך, כאשר השעה הייתה 5:40 בקירוב, התקשר הנאשם למעסיקו, התנצל על השעה המוקדמת ומסר כי הוא הגיע לביתו ומצא את המנוחה על הרצפה ועל כן התנצל שכנראה לא יוכל להגיע לעבודה באותו היום. בשעה 5:44 התקשר הנאשם למגן דוד אדום ומסר שהמנוחה נפלה ואינה מגיבה, וביקש להזמין אמבולנס. הנאשם הונחה להפוך את המנוחה על גבה ולבצע פעולות החייה. בשעה 5:50 הגיע למקום צוות רפואי, שמצא את המנוחה ללא רוח חיים ונקבע מותה. אציין כי חוות דעת מטעם פתולוג מהמרכז הרפואי אסף הרופא במרכז הלאומי לרפואה משפטית, ד"ר זייב, העלתה כי המנוחה נפטרה, קרוב לוודאי, מהפרעת קצב הלב, על רקע מוקדי לייפת בשריר הלב, וכי לא ניתן לשלול אפשרות כי ההתרגשות שנבעה מגרימת חבלות, שעות ספורות קודם לכן, החישה את מותה במנגנון של דחק רגשי על רקע שינויים חולניים כרוניים בלב. הפתולוג קבע כי הנזקים החבלניים שנמצאו בגופת המנוחה אינם קטלניים כשלעצמם.

ראיות וטיועוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה, עו"ד שחר עידן, עתר לקביעת מתחם ענישה שבין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל. לנוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם, ביקש התובע להשית עליו מאסר ברף העליון של המתחם, מאסר מותנה, קנס והתחייבות כספית. התובע עמד על ייחודיות המקרה אשר הוביל, בסופו של יום, לפטירת המנוחה. התובע עמד על חשיבות ערכי השמירה על התא המשפחתי, בשלה מצא המחוקק לקבוע ענישה מרבית כפולה מזו שקבע לתקיפות הגורמות חבלות של ממש במקרים אחרים. כן עמד התובע על הפגיעה בערכים חברתיים של שמירה על גופו של אדם, כבודו ובטחונו בביתו. התובע עמד על חשיבות הרתעת הרבים בעבירות המבוצעות בד' אמות התא המשפחתי נוכח הקשיים בחשיפתן. נטען כי הנאשם פעל באכזריות עת הכה את המנוחה במכה חזקה לצלעותיה ולפניה וגרם לה לסימנים, המטומות, צבע כחול שחור ובסופו של יום, למותה. ב"כ המאשימה הפנה לראיות שהוצגו בהליך זה, לרבות תמונות גופת המנוחה והתיעוד המצולם של השחזור בדירת הנאשם והמנוחה. התובע עמד על הרקע בשלו תקף הנאשם באכזריות את המנוחה - חוסר שביעות רצונו מכך שהמנוחה לא ביצעה את מטלות הבית, וטען כי למעשיו לא קדמה התגרות מצד המנוחה. נטען כי הנאשם היה מודע למצבה הבריאותי הירוד של המנוחה והדבר לא מנע ממנו לתקוף אותה בברוטליות. צוין עברו הפלילי הנקי של הנאשם. לחובת הנאשם, טען התובע כי לא נטל אחריות על מעשיו, לא הביע צער או חרטה, כך מיד לאחר האירוע וכך לאחר הרשעתו. נטען כי נשקפת מהנאשם מסוכנות בלתי צפויה, נוכח פרץ האלימות שהפגין כלפי המנוחה, בשלו הורשע. נמסר כי הנאשם שהה במעצר במשך כחודש, לאחריו שוחרר בתנאים מגבילים. התובע הפנה לפסיקה.

4. ב"כ הנאשם, עו"ד ירום הלוי, עתר להשית על הנאשם 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו. הסנגור הביע הסתייגות מקביעות בית המשפט בהכרעת הדין וציין בעת טיועוניו לעונש כי זהו לו אחד מהימים הקשים שחוה במהלך ימי חייו כסנגור. עו"ד הלוי הביע זעזוע, כך לדבריו, מעבודת שוטרי משטרת אילת ויחידת התביעות, מפני שלשיטתו הם פועלים כרצונם ללא דין וללא דיין. לדבריו, הכרעת הדין הצילה שוטרים מושחתים ונתנה להם את יומם במקום לנאשם. אציין כבר עתה כי יש לראות בחומרה אמירות כגון דא, שלא היה בהן ולו בסיס של אמת, כשכל מטרותן הפרחת טענות מיותרות בעלמא לשם דרמטיות יתר. אטעים, למען הסר כל ספק, כי לא זקפתי את סלידתי מהאמירות הללו לחובת הנאשם. הסנגור שב והדגיש בטיעוניו את אופיו המרצה של הנאשם, התנהגותו הצייתנית וקשייו להביע רגשות, והפנה בעניין זה בין היתר לאמור בתסקיר שירות המבחן. הסנגור ציין כי מנע מנאשם למסור עדות בבית המשפט, מפני שלשיטתו זה יכול היה להיות "אכזרי", משום שהתובע היה עושה בנאשם כרצונו, בעת חקירתו הנגדית, בשל אופיו המרצה ולא בשל אשמו. נטען כי אמה של המנוחה תיארה את הנאשם באור חיובי ונמסר כי היא אינה מקבלת את תוצאת הכרעת הדין. נטען כי הנאשם אדם חיובי, ללא עבר פלילי, ואינו יכול לפגוע באיש. נטען כי הנאשם אינו אדם מסוכן ואין זה המקרה שבו יש צורך בהחמרת הענישה לשם הרתעת הרבים. הסנגור ציין כי חלפו שלוש שנים מאז האירוע, שכללו דחיות לא מעטות בשל אילוציו, היות ומשרדו מרוחק מאילת ונמצא בתל אביב. עם זאת, במרוצת הזמן לא ביצע הנאשם כל עבירה ולא נפתחו נגדו הליכי חקירה נוספים. הסנגור ביקש להימנע מענישה בכליאה מחשש שהנאשם יהפוך יעד לטרף מצד עבריינים אחרים. הסנגור הפנה לפסיקה.

5. הנאשם בחר שלא לשאת דברים נוספים מטעמו, על אף שניתנה לו ההזדמנות לכך.

דין והכרעה

6. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

תחילה, אקבע את מתחם הענישה למעשי העבירה שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, בצורך בהרתעתו ואחרים כמותו, ובכלל זה אבחן האם ראוי כי ענישת הנאשם תחרוג ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.6.2013)).

מתחם הענישה ההולם

7. מתחם הענישה ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה, כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. לצורך כך אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מידת אשמו של הנאשם ומדיניות הענישה הנוהגת (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.8.2013)).

8. **הערכים החברתיים שנפגעו** בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, לצדה נקבע עונש מרבי של 6 שנות מאסר, הינם הגנה על התא המשפחתי מפני אלימות, שלמות גופה של המותקפת, זכותה לאוטונומיה על גופה, ביטחונה האישי ובעיקר ביטחונה האישי בד' אמות התא המשפחתי.

עבירות האלימות ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה, אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. מעשים אלה מקבלים משנה חומרה, כאשר מדובר באלימות הננקטת כלפי בת זוג, החיה עם אותו אדם תחת קורת גג אחת, בתא משפחתי מצומצם, האמור להוות עבודה משענת ומקום מבטחים. עבירות אלה, נפוצות, וכן הקושי של קורבנות העבירה להתלונן, הביאו את המחוקק להחמיר בענישה שנקבעה, כאשר מדובר בתקיפת בת זוג. באופן דומה, וכחלק מהצורך במלחמה בתופעה זו, החמירה אף הפסיקה את רף הענישה: "**לא די ברטוריקה מרתיעה המוקיעה את עבירות האלימות במשפחה, ויש לגבות את האמירות החשובות שבפסקי הדין בענישה הולמת**" (ע"פ 792/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 14.02.2011; רע"פ 7513/12 **בלאל מרעי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.10.2012)).

9. מידת הפגיעה בערכים החברתיים במקרה דנא הינה במרום חומרתה. הנאשם תקף את המנוחה, אשר סבלה מתחלואים רבים, בשעת לילה מאוחרת, בסלון ביתם. הנאשם הדגים את המכות שהפליא במנוחה, במהלך שחזור האירוע ובחקירתו במשטרה, וניתן היה ללמוד שהוא הולם בה בחזקה, ובדרך זו גרם לה לחבלות. כפי

הנזכר, לא ניתן לשלול שהתקיפה, אשר כשלעצמה לא גרמה לחבלות גופניות קשות, ודאי לא קטלניות, היוותה את משק כנפי הפרפר, בדמות התרגשות ובהלה, שהחישו במעין אפקט דומינו, את מות המנוחה על רקע תחלואיה הרבים (ראו: חוות דעתו של ד"ר קונסטנטין זייצב (ת/7)).

10. **בבחינת נסיבות ביצוע העבירה**, מצאתי להביא בכלל חשבון את הרקע לביצוע העבירה, אופן ביצוע העבירה והתנהלות הנאשם לאחריה, שיש בכל אלה כדי ללמוד על כלל נסיבות התנהלות הנאשם, בעת שתקף את המנוחה.

לא הוצגו לפניי ראיות מהן ניתן להסיק כי הנאשם הקדים לתכנן את ביצוע העבירה, כפי שביצעה באותו הלילה. עם זאת, הנאשם מסר בהודעותיו במשטרה, שהיוו בסיס עקרי להרשעתו, כי הוא צבר כעסים רבים כלפי המנוחה, במהלך השנים, מפני שלשיטתו היא לא תפקדה ולא ביצעה פעולות יומיומיות נדרשות. גם מעדויות אחיו של הנאשם, גדעון וירון, עלה כי המנוחה לא תפקדה כפי המצופה, ולכן הנאשם היה נתון ללחצים מצד בני משפחתו להיפרד מהמנוחה, משום שלשיטתם הנאשם היה ראוי לבת זוג ברמה קוגניטיבית גבוהה מזו של המנוחה. הנאשם אכן מסר במשטרה כי תכנן "לגמור את הסיפור" עם המנוחה, אך החליט בינו לבין "להחזיק אותה עד סוף השנה", משום שאמה הבטיחה להחליף לו את הרכב והוא היה מעוניין לעלות קצת ברמת החיים. הנאשם ציין בחקירתו במשטרה כי בכל מקרה התכוון להשיב את המנוחה להוריה כשהיא חיה, שלמה ובריאה; כשנשאל מה השתבש, השיב: "זעם פתאומי, לא יודע מה" (ת/13; ת/17).

התרשמתי כי חלקו של הנאשם היה מרכזי, עיקרי ובלעדי. אמנם הנאשם צבר כעסים על המנוחה לאורך שנות חייהם המשותפים, על רקע תפקודה הירוד, אך מהמסכת הראייתית לא ניתן לקבוע התגרות מצדה של המנוחה או סיבה נקודתית שהציתה את אותו "זעם פתאומי" באותו הלילה, בשלו תקף כך את המנוחה. הנאשם אף מסר בהודעתו במשטרה, כי לאחר שהלם בעצמה במנוחה, היא שאלה אותו: "למה אתה מרביץ לי?" והעצבות ניכרה עליה (ת/11; ת/21; ת/22). זאת ועוד; הנאשם מסר כי לאחר שהכה את המנוחה הוא חש הקלה ותחושת פורקן (ת/11; ת/15). עם זאת, הנאשם ציין כי הוא לא רצה לרצוח אותה, אלא ציפה שהיא תקבל את המכות והחיים יחזרו להיות נורמליים, כך במילותיו (ת/15).

הנאשם היה מודע היטב לכך שהמנוחה סבלה ממחלות שונות מזה כ-15 שנה עד לפטירתה והייתה מטופלת בתרופות (ת/15), אך מצבה זה לא מנע בעדו מלהלום בה פעמיים בעצמה.

הנאשם גרם למנוחה חבלות והמטומות שנצפו היטב בתמונות שתיעדו את פניה (ת/8). למרבה הצער ניתן להעריך כי הנזק הפוטנציאלי שהיה צפוי, ולו בדוחק, להיגרם מביצוע העבירה התממש במקרה דנא, משנמצאה המנוחה ללא רוח חיים כעבור זמן קצר מאד. כאמור לא יוחסה לנאשם כל עבירת המתה, ואין הוא נענש כמי שהביא למותה של המנוחה, אך בבחינת הנזק הפוטנציאלי במקרה דנא, דומה שהוא התממש במלוא עצמתו.

עוד אציין כי במהלך חקירת הנאשם, שעות אחדות לאחר פטירת המנוחה, עם חלק את חייו במשך כ-15 שנה, הוא לא הביע כל אמפטיה או צער על פטירתה. הנאשם התייחס למנוחה גם לאחר מותה באופן חפצי ולא אנושי, שיש בו כדי ללמד על ייחודיות נסיבות האירוע כולו. הנאשם מסר כי לאחר שהתעורר וקם ממיטתו בשעת בוקר מוקדמת הוא נתקל "במשהו שתקוע בדרך", כך כלשונו, הדליק את האור וגילה את המנוחה שכובה כשפניה על הרצפה ומתבוססת בדמה (ת/11). גם אז, לא נזעק הנאשם אל מנוחה, לא סובב אותה על גבה או ניסה לבדוק את מצבה כדי להצילה. משום מה, דווקא בשלב זה, מצא לנכון הנאשם להתקשר למעסיקו, הוא התנצל בפניו על השעה המוקדמת ומסר לו שלא יוכל להגיע לעבודתו בנגריה, משום שמצא את המנוחה על הרצפה. כל זאת נאמר שעה שהמנוחה שרועה על פניה בסלון מוכתמת בדמה, מבלי שהנאשם ניגש אליה - אולי משום שמצבה זה כלל לא הפתיע אותו. למעשה, הנאשם ניגש לגופת המנוחה רק לאחר שסיים את שיחת הטלפון עם מעסיקו ופנה לשוחח עם מוקדן מד"א, שהנחה אותו כיצד לבצע פעולות החייאה דחופות במנוחה עד להגעת הפרמדיקים. נסיבות אלה משקפות יחס קר ואכזרי מצד הנאשם לבטח כשמדובר באישה שאינה בקו הבריאות וחלקה עמו זוגיות ארוכת שנים. בעניין זה, כפי שצינתי בהכרעת הדין, מצאתי לדחות את תזת ההגנה לפיה הנאשם מתקשה להביע רגשות וחסר כישורים חברתיים כהסבר להתנהלותו. ממסכת הראיות שוכנעתי כי הנאשם יודע להביע את רגשותיו. כך למשל, הביע אמפטיה ודאגה לאביו החולה ולכלבו שנשאר בדירתו, וידע לגלות רגשות שמחה לשמע שחרורו של אדם שפגש בתא המעצר (ס' 15.6 להכרעת הדין).

הנה כי כן, כפי שפירטתי בהכרעת הדין, באתי למסקנה כי הנאשם הבין היטב את אשר עשה, את הפסול שבמעשיו ואת משמעותם. הנאשם יכל להימנע מהמעשים לו רצה בכך. הנאשם אינו זכאי ליהנות מהגנה שבדין ואינו קרוב לסייג לאחריות פלילית. ההגנה לא טענה ללקות נפשית אצל הנאשם, אך טענה פעם אחר פעם כי הנאשם פועל ללא רגשות מתוך רצון לרצות את האחר, ועל כן הוא מושא בקלות לתמרונים ולמניפולציות, כתוצאה מנזק נוירולוגי שנגרם לו בילדותו. הנאשם מסיבותיו העדיף שלא להעיד בבית המשפט ובכך מנע מבית המשפט לשמוע את גרסתו ולהתרשם ממנו באופן בלתי אמצעי, על כל המשתמע מכך. אולם, מצפיה ממושכת וחוזרת בתיעוד חקירותיו במשטרה ובשחזור שנערך בדירתו, התרשמתי מאדם ששולט היטב בנעשה סביבו ואינו נתון לכל מניפולציה או רצון לרצות, ובכל מקרה אין בזה כדי לבסס הגנה כלשהי שיש בה כדי להפחית מאחריותו הפלילית למעשיו.

11. **בחינת מדיניות הענישה הנהוגה** מגלה מנעד רחב של ענישה בעבירות אלימות במשפחה, בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של העושה, כפי שהדברים משתקפים גם מהפסיקה שהציגו הצדדים. ברם, המקרה דנא הינו ייחודי ומיוחד ונמצא קושי רב לאתר פסיקה שניתנה בגין אירוע הדומה בנסיבותיו למקרה שלפניי.

לאור זאת, לאחר שהבאתי בכלל חשבון את ייחודיות המקרה בהשוואה לייחודיות נסיבות של מקרים אחרים, על השונה והדומה ביניהם, אפנה לפסיקה הבאה:

א. ברע"פ 8323/12 **אליהו שוקרון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 19.11.2012) נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם לאחר שהתקבל ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל עליו בבית המשפט השלום, שם הורשע, על יסוד הודאתו, בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בכך שהלם אגרופיו

בצלעותיה וגרם לה לשבר בצלע. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **8 חודשי מאסר בפועל** ופיצוי כספי.

ב. ברע"פ 1631/12 **יצחק פדידה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 27.2.2012) נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם לאחר שנדחה ערעורו על גזר הדין. הנאשם הורשע בבית המשפט השלום, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש והפרת הוראה חוקית, בכך שהכה את גרושתו בראשה ובמצחה, גרם לה חבלות, הניף חגורה לעבר צווארה וחנק אותה באמצעותה, חרף צו שיפוטי שאסר עליו להתקרב אליה. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **18 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

ג. ברע"פ 1826/11 **סולומון אהרון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.3.2011) נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם לאחר שנדחה ערעורו על גזר הדין. הנאשם הורשע בבית משפט השלום, על יסוד הודאתו, בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ואיומים, בכך שאיים על רעייתו, דחף אותה מהחלון, הפילה על הרצפה וגרם לה חבלה. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **9 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

ד. ברע"פ 7951/10 **גוני ניב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.11.2010) נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם לאחר שנדחה ערעורו על גזר הדין. הנאשם הורשע בבית משפט השלום, על יסוד הודאתו, בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים, בכך שסטר על פניה של רעייתו, הצמיד סכין לצווארה ואיים להרגה. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **10 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה והתחייבות.

ה. ברע"פ 4140/10 **גסאן חביב אללה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.9.2010) נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם לאחר שנדחה ערעורו על גזר הדין. הנאשם הורשע בבית משפט השלום, על יסוד הודאתו, בעבירות של תקיפת בת זוג, תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ואיומים, בכך שבמספר הזדמנויות תקף את זוגתו ואיים עליה, ובחלק מהמקרים היא נזקקה לטיפול בבית החולים, מנע ממנה את הכניסה לביתם ואיים בפני בני המשפחה כי יפגע בילדיהם. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **10 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים.

ו. ברע"פ 3132/12 **אברהם דוד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.4.2012) נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם לאחר שערעורו לבית משפט מחוזי נדחה. הנאשם הורשע בבית המשפט השלום, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, איומים וכליאת שווא, בכך שבהזדמנויות שונות תקף את רעייתו, בעט בה וגרם לה לשטפי דם. במועד אחר, איים עליה, בעט בה, כלא אותה בדירתם וחסם את פיה. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **12 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

ז. ברע"פ 10196/09 פלוגי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.3.2010) נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם לאחר שבית המשפט המחוזי דחה ערעורו על חומרת העונש שהוטל עליו בבית המשפט השלום. הנאשם הורשע בעבירות איומים ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בכך שבמספר הזדמנויות, תקף את גרושתו באכזריות וגרם לה לחבלות וכשזו הפצירה בו לחדול ממעשיו, חנק אותה ואיים על חייה ועל חיי משפחתה. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **24 חודשי מאסר בפועל**, מתוכם 4 בחופף למאסר נוסף למשך 54 חודשים שהוטל עליו בתיק אחר, ומאסרים מותנים.

ח. ברע"פ 5986/09 סלימאן אבו האדיר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23.7.2009) נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם, לאחר שבית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש. הנאשם הורשע בבית המשפט השלום בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים, בכך שהלם אגרופו בבטנה ובכתפה ואיים עליה. על הנאשם, בעל עבר, נגזרו **8 חודשי מאסר בפועל** והתחייבות כספית.

ט. בע"פ (מח' נצ') 1328/04 איגור ברברמן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23.11.2004) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות של איומים ותקיפה סתם כלפי בת זוגו, בכך שבמהלך ויכוח בעט בהו; במועד איים לדרוס אותה; ובמועד נוסף, דחף אותה לעבר החלון ואיים לזרוק אותה. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **24 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

י. בע"פ (מח' מרכז) 25020-02-13 שמואל לוי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.5.2013) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בכך שהכה את בת זוגו באמצעות אגרופו בידה וגרם לה סימן כחול בידה. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות ו-6 חודשי מאסר על תנאי.

יא. בעפ"ג (מח' מרכז) 249/12 משה (ירדן) נועם נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 9.12.2012) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של תקיפת בת זוג, תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, איומים והיזק לרכוש במזיד, בכך שדחף את גרושתו מחוץ לבית מפני שהאוכל שהכינה לא היה לטעמו, והעביר אותה מסכת התעללות פיזית ומילולית אך היא לא נזקקה לטיפול רפואי. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **8 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

יב. בעפ"ג (מרכז) 24970-08-12 עופר הרשקוביץ נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.11.2012) נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע על יסוד הודאתו, בעבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 379 + 382(ב) לחוק העונשין, בכך שבאישון לילה, דחף את אשתו בעודה מחזיקה בידה את בתם הפעוטה, גרר אותה לאמבטיה, משך בשערות ראשה, הכה אותה בראשה וירק עליה. על הנאשם, בעל עבר, הוטלו **8 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים.

יג. בע"פ (מח' חי') 6003-11-10 אנדרי דריאבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.1.2011) התקבל

חלקית ערעורו של נאשם אשר הורשע, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בכך שאחז בשערות ראשה ובידה וגרם לה סימנים כחולים בזרועותיה. בנוסף דחף את בנו והפילו. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו בערכאה הדיונית, **5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**, 10 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי. בית המשפט המחוזי קיצר את תקופת המאסר המותנה שהוטל על הנאשם.

יד. בת"פ (ב"ש) 20055-05-12 **מדינת ישראל נ' ולדימיר ויקטורוב** (ניתן ביום 19.9.2012) הורשע נאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של איומים ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בכך שהכה את רעייתו בראשה ושרט אותה בפניה, והיא בתגובה דחפה את הנאשם. **נקבע מתחם ענישה שבין חודשיים ל-18 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם, בן 76 ללא עבר פלילי, הוטלו **7 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים.

טו. בת"פ (ב"ש) 25611-07-10 **מדינת ישראל נ' ולדיסלב לושנוב** (ניתן ביום 10.3.2011) הורשע נאשם על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע שתי עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בכך שבמועד אחד חבט בפניה של בת זוגו באגרופו וגרם לה פצע מדמם; במועד אחר, תקף אותה בשל סירובה ליתן לו כסף לרכישת אלכוהול. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **24 חודשי מאסר בפועל** לצד הפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים כאשר מחציתו בחופף, כך שתקופת המאסר שעל הנאשם לרצות הועמדה על 30 חודשי מאסר ומאסר מותנה.

12. מכל המקובץ, באתי למסקנה כי העונש ההולם לעבירת תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בנסיבות ביצועה במקרה דנא, נתחם במשרעת שבין **8 ל-30 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה מרתיעה וענישה כלכלית**.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה ?

13. לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם הענישה, בשל שיקולי שיקום, בהעדר נטילת אחריות מצד הנאשם או אפיק שיקומי כלשהו. מנגד, לא מצאתי כי החשש שהנאשם יחזור ויבצע עבירות דומות מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע עבירות נוספות, ינחוני בקביעת העונש המתאים בגדר מתחמי הענישה (סעי' 40 ו-40א לחוק העונשין).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בהתאם להוראות סעיף 40א לחוק העונשין, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)).

15. שירות המבחן ערך תסקיר בעניינו של הנאשם, במסגרתו נסקרו קורות חייו האישיים והמשפחתיים, אך מטעמי צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. הנאשם בן 52, עובד בנגריה באילת מעל ל-20 שנה, וניהל מערכת יחסים זוגית עם המנוחה שנמשכה כ-15 שנה. נמסר כי הנאשם בוגר 12 שנות לימוד, השלים שירות צבאי מלא, נמנה עם כוחות המילואים ואף זכה לתעודת הצטיינות על מסירות ותרומתו. קצינת המבחן שוחחה עם מעסיקו של הנאשם, אשר תיאר את הנאשם כעובד מסור, צייתן ושקדן. נמסר כי בשיחה טלפונית עם אמה של המנוחה, בתקופת מעצרו של הנאשם, היא תיארה את הנאשם באור חיובי ביותר, אישרה כי המנוחה סבלה ממגוון בעיות רפואיות שהביאו לפי לדבריה למותה, וצינה כי לא שמעה מבתה תלונות על אלימות כלשהי מצד הנאשם. נמסר כי בשיחות עם בני משפחתו של הנאשם עלה כי הוא סובל מבעיות נוירולוגיות מאז ילדותו ומקשיים אמוציונאליים. צוין כי בשיחה עם הנאשם הוא לא קיבל אחריות למעשיו, התקשה להפגין רגשות וטען כי בעיותיה הבריאותיות של המנוחה הן אלה שגרמו למותה. הנאשם טען כי אינו זוכר דבר שיכול להסביר את חלקו במות המנוחה, הכחיש כל מעורבות והביע תסכול מהרשת. הנאשם שלל שימוש בסמים, אישר צריכת אלכוהול מבוקרת בנסיבות חברתיות ושלל בעיות בתחום האלימות. שירות המבחן התרשם כי לנאשם יכולת מילולית טובה, אינטליגנציה תקינה לצד מוגבלות בלתי מאובחנת, ניכר צמצום רגשי, בעל ערכים חיוניים שתפקודו לרוב נורמטיבי. שירות המבחן לא התרשם ממאפיינים אלימים באישיותו ובהתנהגותו והעריך כי הסיכון לעבריינות נוספת מצדו הינה נמוכה, על רקע נטייתו לצייתנות, הענות לסמכות והפקת לקחים מההלך המשפטי. בנסיבות אלה, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד מאסר מותנה.

16. לבקשת הסנגור, נעניתי להפנות את הנאשם לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות באשר להתאמתו לרצות עבודות שירות, לא לפני שהבהרתי לצדדים כי אין בכך רמיזה או מקור לפיתוח ציפייה באשר לגזר הדין שיינתן בתום המשפט. הנאשם נמצא מתאים לרצות עבודות שירות.

17. שיקולים לחומרה - בבסיס שיקולים אלה עומדת חומרת העבירה בה הורשע הנאשם ומדיניות הענישה בעבירה שמבוצעת בנסיבות מחמירות אלו, בדרך של נקיטת אלימות כלפי בת זוג, בנסיבות המפורטות. רבות נפסק בדבר הצורך להילחם בנגע האלימות, בעיקר בתוך התא המשפחתי, שפשה בחברה הישראלית ולעקרו מן השורש באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה.

התרשמתי כי הנאשם לא הפנים את הפסול שבמעשיו, ומשום כך יש צורך להבהיר לו באמצעות ענישה מוחשית, את הפסול שבהתנהגותו למען יירתע הוא ואחרים כמותו מלבצע מעשים דומים בעתיד.

הנאשם לא הודה בבית המשפט בביצוע העבירה שיוחסה לו ולשם הכרעת הדין נשמעו עדויות רבות וטיעוני הצדדים. אבהיר כי לא זקפתי לחובת הנאשם את ניהול המשפט על ידו; אולם, הנאשם אינו זכאי להקלה לה זכאים נאשמים אשר לוקחים אחריות למעשיהם, מפנימים את הפסול שבמעשיהם, מביעים חרטה וחוסכים מזמנו של בית המשפט ועדי הצדדים (סעיף 40א(6) לחוק העונשין). הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו. גם לאחר הרשעתו נשמעה הכחשה מטעם הנאשם ביחס לחלקו באירוע המפורט בהכרעת הדין.

הנאשם נמנע מלהביע חרטה וצער בבית המשפט על מעשיו ולא מצא להתייחס לדרך העצובה שבה מצאה המנוחה את מותה, על אף שבית המשפט הזמין אותו לומר דברים טרם גזירת הדין. על אף זאת, במשטרה ובשחזור האירוע הביע הנאשם צער, הדגיש כי לא פילל לתוצאה ואף הביע תקווה מיוזמתו כי ישולב במחלקה טיפולית במהלך ריצוי עונשו בכלא כדי שיוכל לטפל בעצמו ולתרום מכישוריו כנגר או גנן (ת/14; ת/18).

הנאשם לא מצא לנכון לגשת מידיית אל המנוחה, עת גילה אותה שרועה על פניה מתבוססת בדמה, עת הקיץ משנתו בשעת בוקר מוקדמת, ותחת זאת העדיף להתקשר קודם כל למעסיקו כדי לעדכן אותו שכל הנראה לא יהא בידו להתייצב לעבודתו בנגריה באותו היום.

לא שוכנעתי כי נסיבות חייו של הנאשם השפיעו על ביצוע מעשה העבירה, כפי שפירטתי באריכות בהכרעת הדין.

18. שיקולים לקולא - לזכות הנאשם הבאתי בחשבון כי זו לו הרשעתו הראשונה בחייו ומאז האירוע לא נפתחו נגדו תיקים נוספים. הנאשם ניהל על פניו אורח חיים נורמטיבי, שמר על יציבות תעסוקתית לשביעות רצון מעסיקו, נשא בעול ניהול משק הבית, שירת בצבא ואף זכה להוקרה על תרומתו. הבאתי בחשבון את התקופה הממושכת שחלפה מאז ביצוע העבירה, על אף שהתארכות משך שמיעת ההליך המשפטי נעוצה בעיקרה בבקשות דחייה מרובות מצד ההגנה, בשל אילוצי הסנגור שאינם קשורים דווקא למשפט זה.

19. כמו כן, נתתי דעתי לאמור בתסקיר שירות המבחן. ברם, כפי שנפסק, לא אחת, תסקיר שירות המבחן הינו אך בגדר אחד השיקולים (אם כי שיקול מכובד), שעל בית המשפט לשקול בקבעו את עונשו של עבריין שהורשע בדיון. לבית המשפט, ולו בלבד, שיקול הדעת והסמכות לגזור דינו של נאשם. שכן, בעוד שירות המבחן אמון על אינטרס שיקומו של הנאשם בלבד, לבית המשפט עומדת התמונה הכוללת של אינטרס הנאשם, הקורבן והציבור, ואמון הוא על כולם (ראו: ע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 313 (1981); ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685 (2000); ע"פ 4833/07 **אבו פנה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.9.2007)). כאמור, במקרה דנן, איזון כלל השיקולים הובילי למסקנה כי לא ניתן להסתפק בענישה כה מקלה, כפי המלצת שירות המבחן, נוכח אופי העבירה, ובעיקר נסיבות ביצועה והתנהלותו הכוללת של הנאשם.

20. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשם עונש כדלקמן:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 10 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מיום 6.1.2013 עד ליום 12.2.2013. הנאשם יתייצב במזכירות בית המשפט באילת, כשבאמתחתו תעודת זהות, לתחילת ריצוי המאסר, ביום 17.1.2016 בשעה 9:00.

ב. **מאסר על תנאי** לתקופה של 8 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מיום שחרורו יבצע כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. **מאסר על תנאי** לתקופה של 4 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מיום שחרורו יבצע כל עבירת אלימות מסוג עוון, למעט תגרה.

ד. **התחייבות** - הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של 8,000 ₪ להימנע מלעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו על כל עבירת אלימות, למעט תגרה. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים מהיום, ייאסר בגין כך למשך 60 יום.

21. לאור הענישה המוחשית שהוטלה, אינני מטיל ענישה כספית בדמות פיצוי ו/או קנס.

22. ניתן בזאת צו להשמדה/חילוט/השבה של המוצגים, לפי שיקול דעת המאשימה.

העתק גזר הדין יישלח לממונה על עבודות שירות ולשרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו טבת תשע"ו, 07 ינואר 2016.